

DZIWOWAĆ (17) *vb impf*

o oraz a jasne.

inf dziwować (4). ◇ *praes 1 sg* dziwuję (2). ◇ *imp 2 sg* dziwuj (9). ◇ *2 pl* dziwujcie (1). ◇ *3 pl* niech dziwują (1).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVI (dwa z tych samych przykładów) – XVII w. (z Cn).

1. *Mieć za złe; gniewać się; obrażać się; aegre a. aspere a. adversis animis a. durius a. fastidiose accipere, graviter a. atrocius a. male a. sinistre interpretari, fastidiose accipere, accipere in malam partem, indigne ferre, vitio vertere Cn [zawsze z przeczeniem] (14) : Táko fie ieft [małpa] wymowiła [lwowi]: Ná wonić fie teras nie znam/ Bo wielką rymę w noście mam: Nie rácz twa miłość dziwować/ A inego o to ípytać. BierEz R3; Część ich [ludu] w pole pierzchnęła/ aż do fámej Litwy [...] Lecz nie trzebá dziwować gdyż ná pierwszym czele/ Potkali się dość mężnie y czynili ímiele Strykron 527.*

dziwować komu (8): Miftrzu niedziwuy nam/ A to wśyftko przyimi zá kłam. BierEz Dv; OpecŻyw 53v; MWilkHist L3v; Niedziwuy mi/ mużęc ią ták mowić/ iákom fie náuczył CzechRozm 60. Cf Ze zdaniem dopełnieniowym.

Ze zdaniem dopełnieniowym [komu (4); [iż(e) (2), że (2)] (4): Sámicá rozumne íye to o niewieście [...] Przeto mi niech niedziwuią / iż przeciw zwyczajowi mowię/ bo tego baczę potrzebę SienLek Ttt; CzechRozm 29v; Mądre ktoremi w głowách to confiderować/ Możecie y odpuścić á mnie nie dziwować. Yże to iáko proftak tu fziroce piżę/ To co oczymá widzę y od ludzi fłyżę. CzahrTr H3; A te przezwiká od Niemcow fá wzięte/ A w Polfkich flifow porządek przyięte. Nie dziwuyże nam że źle wymawiamy Co z Niemiec mamy. KlonFlis Fv.

Fraza: »nie dziwnj(cie) (a. niech nie dziwują)« (11): BierEz Dv; Odpuść oicze zem cię pital Bogwie yżem waż niepoznal. [...] Lby też wfyfczy gole maczie Niedziwuy miły pralaczie. RejKup c7; OpecŻyw 53v; SienLek Ttt; Nie dziwuyćie miłe panié Niewierzymyć w to báianie. MWilkHist I3, F4, L3v; Iefzcze fie tu nie dofyć dzieie prześięwzięciu memu/ [...] przeto mi też thy niedziwuy / żeć iefzcze co więcey nád tho zádam CzechRozm 29v, 60; GórnTroas 43; KlonFlis Fv.

2. *Dziwić się, zdumiewać się [komu] (2) :*

Ze zdaniem dopełnieniowym [że] (2): A kogo pan Bog ná mále poćiefzy/ Nie dziwuię mu że fie dáley śpiefzy KlonFlis E; Nie dziwuię Niobie/ że ná martwé ciálá Swoich namilfzych dźiatek pátrząc/ íkamięniálá. KochTr 6.

3. *Naśladować świergot wróbli rzekomo wyrażający zdziwienie (1) : Chłopyęta gdy go [rurála] obaczyły/ [...] yęły mu fie przypátrować/ á yákoby wroble około łowy/ dziw dziw dziw dziwować. GliczKsiąż II7v.*

Formacje współrdzenne cf DZIWIĆ.

Cf DZIWOWANIE, DZIWUJĄCY